

Arrest

nr. 151343 van 27 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende het bevel tot teruggedrijving van 19 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. SOUAD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, wordt op 19 augustus 2015 in de luchthaven aangetroffen komende van Kiev.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) neemt dezelfde dag, nadat de verzoekende partij gehoord is, de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) waarvan de verzoekende partij op dezelfde dag in kennis wordt gesteld.

Dezelfde dag wordt een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Inzake de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot terugdrijving dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij momenteel te Steenokkerzeel in het transitcentrum Caricole wordt vastgehouden om de terugdrijving te waarborgen.

Aangezien vaststaat dat de verzoekende partij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden terugdrijvingsmaatregel worden aangenomen en is het hoogdringend karakter van de vordering in zoverre deze betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, conform 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voldoende aangetoond.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het voorzorgsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de miskenning van de voorzichtigheid.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing niet op correcte en pertinente motieven genomen werd. Ze beklemtoont dat ze naar het Duitstalige gedeelte van België reisde om een vriend te bezoeken. Voorts stelt de verzoekende partij dat ze onder meer een uitnodiging en een attest van tenlasteneming voorgelegd heeft, maar dat hierover in de bestreden beslissing niet gemotiveerd werd.

2.3.2.1. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing in principe steunt op twee onderscheiden motieven, met name enerzijds het motief dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden staven en anderzijds het motief dat ze niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf. Voorts stelt de verwerende partij ter terechtzitting dat gelet op de verklaringen die zich in

het administratief dossier bevinden er niet meer aan getwijfeld wordt dat het reisdoel van de verzoekende partij naar het Duitstalige gedeelte van België is en bijgevolg niet naar Duitsland. Op de vraag van de voorzitter of de verwerende partij het eerste motief van de bestreden beslissing intrekt, antwoordt de verwerende partij bevestigend. De verwerende partij preciseert wel dat de bestreden beslissing niet ingetrokken wordt, daar het ook steunt op het motief *“Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene beschikt over geen enkel bestaansmiddel voor een voorgenomen verblijf van 28 dagen (terugkeerticket dd. 15.09.2015) in Duitsland. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Duitsland over 45 euro/dag/persoon te beschikken.” Dit vormt bijgevolg het determinerend motief van de bestreden beslissing.

2.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de motieven van de bestreden beslissing, wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 33, 1, a), III en artikel 34 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Met name wordt gesteld dat de verzoekende partij over geen enkel bestaansmiddel voor een voorgenomen verblijf van 28 dagen in Duitsland beschikt. Voorts wordt er gewezen op het gegeven dat volgens de geldende richtbedragen men in Duitsland over 45 euro/dag/persoon dient te beschikken.

De afdoende formele motivering moet de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Zoals uit punt 2.3.2.1. blijkt wordt niet meer betwist dat het reisdoel van de verzoekende partij zich hoofdzakelijk in België bevindt. Dit blijkt uit de gegevens van het administratief dossier, met name uit het document van 19 augustus 2015 opgesteld door de federale politie op de nationale luchthaven te Zaventem. In voormeld document wordt immers gesteld dat de verzoekende partij een gescand document op haar smartphone laat zien *“waaruit blijkt dat ze in het Duitstalig landsdeel van België zal verblijven. Blijkbaar gaat ze niet in Duitsland verblijven maar vanuit België rondreizen in de buurlanden en België.”* Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij documenten toe die voormelde verklaringen verder onderbouwen, met name haar uitnodigingsbrief, haar vliegtuigtickets Almaty-Kiev-Brussel en terug. In dit verband wijst de Raad erop dat het aanbrengen van een bewijsstuk bij het verzoekschrift niet impliceert dat van rechtswege de Raad hier geen acht op mag slaan. Dit stuk kan mede in het beraad worden betrokken, in zoverre het wordt aangebracht door de verzoekende partij ten bewijze van haar verklaringen zoals die zijn verwoord in het gehoorrapport, welk terug te vinden is in het administratief dossier. *In casu* is dit het geval. Voorts blijkt uit het administratief dossier en de briefwisseling die hierop betrekking heeft dat de verzoekende partij ook in het bezit was van het attest van tenlasteneming van 23 juli 2015 opgesteld te Lontzen (België). Dit element toont ook aan dat het reisdoel van de verzoekende partij zich voornamelijk in België bevindt.

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing verkeerdelijk gesteld dat de verzoekende partij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor een verblijf van 28 dagen in Duitsland en dat men voor een verblijf in Duitsland over 45/euro/persoon/dag dient te beschikken. De verwerende partij had de bestaansmiddelen van de verzoekende partij ten aanzien van België moeten toetsen. Uit het eerste motief van de bestreden beslissing, die ter terechtzitting ingetrokken werd, blijkt overduidelijk dat de

verzoekende partij op het moment van de bestreden beslissing meende dat het reisdoel van de verzoekende partij zich in Duitsland bevond en haar bestaansmiddelen in die context getoetst heeft. Bijgevolg kan *in casu* niet gesteld worden dat de vermelding van Duitsland in het motief van de bestreden beslissing een materiële vergissing is.

Ter terechtzitting en in de nota met opmerkingen tracht de verwerende partij een andere wending aan het tweede motief van de bestreden beslissing te geven, met name dat de verzoekende partij helemaal niet over bestaansmiddelen beschikt - ook niet voor België. In dit verband wijst de Raad erop dat dit motief niet zo terug te vinden is in de bestreden beslissing en bijgevolg *post factum* is. Een *a posteriori*-motivering van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen (cfr. RvS 3 december 2007, nr. 177.515). De verwerende partij kan niet na het nemen van de bestreden beslissing de motieven van haar eigen beslissing substitueren door een nieuwe wending aan het motief te geven, die niet kan teruggevonden worden in de motieven van de oorspronkelijke beslissing. Dit zou een inbreuk op de rechten van verdediging zijn. Evenmin komt het de Raad toe om in het kader van een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid het onderzoek van de verwerende partij over te doen. Des te meer nu het administratief dossier een kopie van een attest van tenlasteneming bevat opgesteld door een Belgische overheid waarvan niet bepaald kan worden wanneer voormeld document voor het eerst werd neergelegd. Er wordt geen datum van neerlegging van het document vermeld en daarenboven bevat het administratief dossier ook geen inventaris waaruit afgeleid kan worden wanneer voormeld document werd neergelegd. Voorts bevindt de visumaanvraag van de verzoekende partij zich ook niet in het dossier.

In dit opzicht voert de verzoekende partij terecht aan dat de bestreden beslissing niet op correcte en pertinente feiten rust en bijgevolg niet afdoende gemotiveerd is.

Prima facie is de formele motiveringsplicht geschonden en is in die mate het middel ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg ook voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. In haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst de verzoekende partij naar het gegeven dat ze ernstige middelen aangevoerd heeft. Voorts wijst ze bijkomend op dat de bestreden beslissing een inbreuk op haar privéleven vormt.

2.4.2. Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het komt de verwerende partij toe te onderzoeken en te motiveren of de verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen voor België beschikt en gelet op het gestelde in de bespreking van het middel heeft de verwerende partij nagelaten dit te doen.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende het bevel tot teruggedrijving van 19 augustus 2015 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN HULLEBUS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

M. RYCKASEYS